

Királyhelmei Szövetség

A KIRÁLYHELMECI ÉS PÓLYÁN-SZOLNOCSKAI
REFORMÁTUS GYŰLEKEZETEK LAPJA
2015/3

A KÖNYÖRÜLŐ ISTENÉ

A reformáció kapcsán azt kell megvizsgálni, hogy az 1517. október 31-én, Luther Márton fellépésével induló események mit jelentenek ránk nézve. Azt kell meglátni, hogy milyen állapotokból, s milyen felismerések útján indult Németországból a hitújítás. Mert bár fontosak a személyek, a reformátorok, de fontosabbak azok a cselekmények, amelyek az ő személyes életükben lejátszódtak. Azok a felismerések, amelyekre a Szentírást olvasva rádöbbentek, Istennel való személyes kapcsolatuk révén megértettek.

A reformáció akkor indult, amikor Luther megértette az ígét, miszerint *kegyelemből van üdvösségetek, és ez nem töletek van, Isten ajándéka ez* (Ef 2,4). Nem emberi cselekedetek eredménye az üdvösség, hanem Isten ajándéka, amit kiérdemelni nem lehet, de kérni és Istentől elnyerni igen. Pál a római levélben valami hasonlóra utal, amikor azt írja *nem azé, aki akarja, és nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené* (Róm 9,6). Az apostol ezt a kegyelemre érti, arra, hogy az Úr joga azt adni, nyújtani, ajándékozni kinek-kinek akarja. De úgy vélem, hogy hitéletünk, egyházunk, gyülekezetünk életére, annak minden szintjére az ige valóság. Ez igevers értelmezhető a reformációra, vagy az azóta élő református, vagy más protestáns egyházra is. Nem azé, aki akarja – hanem a könyörülő Istené.

Lutherék előtt sok mindent akart az egyház, sok mindenért futott, hamis céljai, elképzelései voltak, amiben közrejátszottak a világpolitikai események, a nagyravágyó célok, az emberi gyengeségek és gyarlóságok is. De mégis mindezen hamis célok mögött ott állt egy hatalmas gépezet, hit dolgaiban egyeduralgó egyház, és jött egy Ágoston-rendi szerzetes, és egész Európa felbolydult. Hiába akarták Luthert megakadályozni, félreállítani, akár a kiátkozásával is megsemmisíteni, Isten mást akart. Kálvin János életét végignézve is az látható, hogy sok ellenlábasa volt, el is üldözték Genfből, de az Istennek célja volt vele. És ha végignézzük a reformáció óta eltelt évszázadokat, ugyancsak az állapítható meg, hogy minden, ami előrelépés, haladás egyházunkban történt, az Isten kegyelméből történt. Mint ahogyan az Ő nagy kegyelme az, hogy ma vagyunk, s hogy 2015-ben a saját településünkön is megszólalnak a harangok és alkalomról-alkalomra hirdetve van az evangélium. Mert ez nem természetes. Sok egykor nagyhirű református településen ma ez nincs így; sok egykori nagy protestáns település templomában egyáltalán nincs istentisztelet, mert már gyülekezet sincs. Nyugat-Európa sok templomát eladták, lerombolták, átépítették.

De miközben szörnyülködünk mindezen, meg kell látnunk, hogy bár vagyunk, de fogyunk, egyre kevesebben vagyunk. A közelmúltban egy idős gyülekezeti tag fájó szívvel, könnyes szemmel panaszolta, hogy szeretne jönni, de már nem tud. S hiszem, hogy így van. De ennél szörnyűbb, hogy a helye üresen marad a templomunkban, mert bár van utód, de a gyülekezetben még sincs. A nagyapa akarja, szeretné, ha lenne utána a gyülekezetben valaki, de halljuk az ígét, hogy nem azé, aki akarja.

Sokan vannak talán, akik akarják, hogy jöjjön a házastárs, a gyermek, az unoka. Kötődjön a gyülekezethez, megismerje Krisztusát, de nem így történik. Bár látom és nyilvánvaló

előttünk sok szülői, nagyszülői mulasztás a keresztelői ígéret vonatkozásában, de hiszem, hogy sok szülő és nagyszülő imakérései között legelől a gyermekek, unokák vannak. És ez rendjén is van így. De sokszor kell hallanunk a kérdést, vagy éppen választ: „tiszteletes úr, mit csináljak, ha nem akar jönni”. Tudom, hogy vannak, akik akarják, szeretnék, de nem rajtuk áll.

Szeretnénk, ha tele lenne a templomunk. Akarjuk, az ige szavával élve: futunk. Ilyen, olyan alkalmakat igondolunk, szervezünk. Építkezünk materiálisan is. S mindennek emberileg az kellene legyen az eredménye, hogy növekszik gyülekezetünk, növekszik létszámban, növekszik a megtérőkkel. Nem tudom így van-e, de nem úgy tűnik. Akarjuk lelkeszéként, akarják a presbiterek, és minden bizonnyal még sokan mások, jó esetben mindenki. És erről beszélünk kollégákkal, továbbképzéseken veszünk részt, hogyan lehet, milyen módszerrel, mik az új eszközök a fiatalok, vagy éppen felnőttek megszólítására, mert feszít bennünket az a tudat, hogy sokan el fognak veszni, mert nem ismerik Krisztust. Akarjuk, hogy megismerjék. A gyülekezet szolgálata erről kell szóljon, hogy másoknak felmutassuk Krisztust. Ezért szolgálunk, ezt akarjuk, ezért futunk. De mintha nem menne. Persze kereshetjük az okát, magyarázhatjuk, és minden bizonnyal sok minden igazat mondanánk, de az ige válaszol: nem azé, aki akarja, nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.

Ez nem azt jelenti, hogy nem kell akarni és nem kell futni. Isten ígéje nem a felelősséget akarja levenni a lelkipásztorok válláról, vagy a gyülekezetéről, vagy bárkiről, aki már Krisztus gyermekévé lett. Egyáltalán nem erről van szó. Hanem arról, hogy oda kell helyezni – mint minden mást – ezt is Isten kezébe, és Ő majd dönt akarata szerint. A XXI. század gyülekezetében is el kell végezni a ránk bízottakat, ahogyan elvégezték az a XVI. században. Meg kell látnunk, hogy mi a mi feladatunk, ahogyan meglátták azt a reformátorok és tenni kell, cselekedni kell. De soha nem úgy, hogy a mi akarásunk gyümölcse lesz bármi is. Tudom, hogy ezt nehéz elfogadni egy olyan korban, amikor azt hangsúlyozzák, hogy a befektetett munkának, energiának meg lesz a gyümölcse, amikor nem várhatjuk, hogy a sült galamb az ölünkbe hulljon. S ez valóban így is van. De a hit dolgában ez másként működik.

A 127. zsolttár felirata a következő: emberé a munka, Istené az áldás. Vagyis az embernek kell elvégezni a munkát, ez nem kérdés, nekünk mindannyiunknak tenni kell azért, hogy az evangéliumot minél többen hallják, és ez nem csak lelkipásztori feladat, de annak a tudatában kell ezt tenni, hogy az áldást a munkára az Isten adja. Az említett zsolttárban mondja a Zsoltáros, hogy Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők. Ha az Úr nem őrzi a várost, hiába vigyáznak rá az őrök. A korintusi levélben azt olvashatjuk: az sem számít, aki ültet, az sem, aki öntöz, hanem csak Isten, aki a növekedést adja.

A reformátorok feladata a plántálás, az ültetés, majd az öntözés volt, a mi feladatunk sem más, és mindezt azzal a reménnyel tegyük és tehetjük, hogy a növekedést megadja az Isten. Ha kegyelmes irántunk, akkor még az életünkben, és megengedi, hogy meglássuk munkánk, szolgálatunk gyümölcsét. Azért mondom ezt, mert lehet, hogy olykor fáradunk. Elfáradunk a szolgálatban, az ima- és hitéletünkben egyaránt. Akarjuk, futunk, de végső soron az Istenen múlik.

Azonban az a megnyugtató, hogy a római levélből említett igeversben van egy jelzője az Istennek, mégpedig az, hogy könyörülő, Isten olyan, aki könyörül, aki irgalmaz. Én azt gondolom, hogy ez magában rejtje azt, hogy az Úr ügyéért akaróknak, azért futóknak végső soron jutalmuk lesz. Így volt ez a reformátorokkal és így lesz ez velünk is. Éppen ezért az ige ne passzivitásra készítessen bennünket, mondván úgyis mindegy, úgysem rajtam múlik, hanem aktivizáljon, lendítsen tovább, előrébb, készítessen még többre az Urért, az ő egyházáért, abban a reményben, hogy az Úr könyörül, megszán bennünket és megáldja munkánkat.

Lelki lomtalanítás

„Most pedig vessétek el magatoktól mindazokat: haragot, fölgerjedést, gonoszságot és szátokból a káromkodást és gyalázatos beszédet.”

(Kol 3,8)

A fizikai értelemben való lomtalanítás úgy történik, hogy egy jó előre meghirdetett napon mindenki kiteheti háza elé azokat a lomokat, amelyek feleslegessé váltak, vagy egyszerűen csak kinőtték a lakást. Másnap reggel aztán az utcából elszállítják ezeket a holmikat.

Továbbmegyek; s miközben kerülgetem a sok szemetet, arra gondolok, milyen jó, hogy időnként megszabadulunk ezektől. Ilyenkor derül ki, hogy milyen sok felesleges holmink van. Ezeket megszoktuk, rakosgatjuk, takargatjuk, pedig ezek nélkül könnyebb lenne az életünk.

Még tovább megyek: gondolok itt az egyházban úgynevezett sötét középkor idejére, amikor a mi reformátoraink hatalmas lelki lomtalanítást végeztek – gondolok itt néhány száz emberi rendelkezésre. Isten igéjét, a Bibliát félretették és az emberi rendelkezéseket vették elő, vagyis amint Kálvin János mondta, egymás után gyártották a bálványokat. Kerülgetem a lomokat, s közben eszembe jut Pál apostol szava: vessétek el magatoktól a haragot, fölgerjedést, gonoszságot és szájatokból a káromkodást és gyalázatos beszédet. Vajon nem lenne égetően szükség arra, hogy bennünk is legyen egy „lelki lomtalanítás”? Amikor megszabadulhatnánk a szívünkben, gondolatainkban, szavainkban lévő sok kacattól; de nevezük a nevén: büntől? S most egyszerre – milyen különös – prédikálni kezdenek nekem a lomok. Megkérdezik: milyen vétekekkel laksz együtt? Isten tágas térre akar állítani téged, te pedig körülveszed magad lelki lomokkal: haraggal, mérgeességgel, lármával, káromlással (Ef 4,31-32). Nem kellene-e ezeket kivetni az életedből? Miért ragaszkodsz hozzájuk? Megszoktad őket? Szégyelled, hogy kitedd bűneidet a „kapu elé”?

Pedig erre most még van alkalom. Ma, ha az ő szavát halod, meg ne keményítsd a szíved! Jézus jön és a megvallott, „kitett” bűneidet elviszi.

Miért szorongsz lomjaid között, amikor Isten tágasságra hívott el? Arra, hogy légy másokhoz jóságos, irgalmas, hogy meg tudj bocsátani embertársaidnak, amiképpen Isten is megbocsátott neked Krisztusban. Hány gyülekezeti alkalom van, amikor szól az ige?! Hányszor meg van terítve a kegyelem asztala?! Ne késlekedj! Élj a lelki lomtalanítás nagyszerű lehetőségével!

Fohász: Prédikáld szent igédet, felséges Isten! Ne hagyj szomjúhozni a mi lelkünket. Áldd meg életünket, Felséges Atya Isten! (162. dicséret)

Bányácsi Béla

GYÜLEKEZETÜNKBEN TÖRTÉNT

Egyházmegyei focikupa

Első alkalommal került megrendezésre az egyházmegyei gyermek focikupa 2015. június 21-én, Kiskövesden. A kiskövesdi futballpályán gyülekező csapatok már Langschadl István helyi lelkipásztor köszöntő szavai előtt rúgni kezdték a labdát, s csak az igei köszöntés erejéig tették azt félre. Az egyházmegye hat gyülekezetéből érkező gyermekcsapatok sorsolás útján lettek összepárosítva, így a királyhelmecei gyülekezetet képviselő csapat először Perbenyikkal lépett pályára, majd a saját csoportján belül még Nagykövesddel, amely csapatok kapujába szépen betaláltak a fiúk és megnyerték ezeket a mérkőzéseket. A csoportok közötti meccsek sorában Kiskövesd következett, de itt is sikerült a helmeceiek szép játékával felülemelkedni a helyieken. Így gyakorlatilag zökkenőmentesen jutott a királyhelmecei gyülekezet csapata a döntőbe, ahol a kispácsi gyülekezet csapatával kellett megmérkőzni, amely meccset ezúttal is sikerült a királyhelmecei legényeknek megnyerni. Az első egyházmegyei focikupa győztese a királyhelmecei csapat lett, így Blanár Erik egyházmegyei főjegyzőtől ez a focicsapat vehette át a vándorserleget és az első helyezést igazoló oklevelet. Külön öröm, hogy a focikupa során a legtöbb gólt rúgó játékos ugyancsak királyhelmecei volt Mádi Dávid személyében, aki hétszer rúgott az ellenfél kapujába, és a játékvezető döntése alapján a focikupa legjobb játékosa Dócs Denis, a királyhelmecei csapat kapitánya volt; ők mindketten egy-egy oklevelet vehettek át elsőségük alátámasztásaként.

Napközi gyerektábor

A királyhelmecei gyülekezetben öt napon keresztül, 2015. július 6-10. között ragyogott a Csillag a gyülekezeti otthonunkban a napközi táborban résztvevő gyerekek örömeire. A bibliai Eszternek, a zsidó nép megmentőjének a történetén keresztül tanulhatták a gyerekek és ifjak, hogy mit jelent bölcsnek, engedelmesnek, vagy éppen hálásnak lenni. A királynővé lett zsidó lány életéből megtanulhatták a táborozó gyerekek azt is, hogy mit jelent felelősséget vállalni, vagy a saját néphez, gyökerekhez ragaszkodni. Az idén immár 11. alkalommal valósulhatott meg Urunk kegyelméből a napközi gyerektábor. Hisszük, hogy az együtt töltött napok hasznosak voltak a gyerekek számára, gyülekezetként szolgálhattunk feléjük. A napközi gyerektábor megszervezését a magyarországi Bethlen Gábor Alapkezelő támogatta.

BETHLEN GÁBOR
Alap

Pólyánban is vártuk a vakációzó gyerekeket

Pólyánban első alkalommal szerveztünk napközi gyerektábort július 13-15. napokon, vagyis három napon keresztül vártuk a pólyáni és szolnocsikai gyerekeket. Az első tábori alkalom szervezéséhez az alapot az adta, hogy az egykori tanítólakás átalakításával gyülekezeti háza, és a tábor megszervezéséhez alkalmas helyisége lett az egyházközségnek. Végző soron a tábor a faluházban, annak udvarán valósult meg, ahol az udvar kellő teret biztosított a szabadtéri játékokra, csapatversenyre is.

Pólyánban is Eszter történetén keresztül, annak élménypedagógiai feldolgozása által mutattunk rá a gyerekeknek Isten gondoskodó szeretetére. A délelőtti foglalkozásokba belefért a tanítás, a történet csoportos feldolgozása, énektanulás, de persze itt sem maradhattak ki a játékok, vagy a kézműves foglalkozások. A pólyáni és szolnocsikai gyerekek eddig is jöhettek, részt vehettek a királyhelmeci nyári táborban, s többen jöttek is, de hálásak vagyunk, hogy az ottani szervezéssel gyakorlatilag a gyülekezethez tartozó minden gyerek számára elérhetővé vált ez a nyári alkalom.

Egyházmegyei ifjúsági alkalom

A Zempléni Egyházmegyében öt évvel ezelőtt induló 3in1, azaz 3 az 1-ben elnevezésű ifjúsági program szünetidő utáni első alkalmára szeptember 26-án a királyhelmeci gyülekezeti otthonban került sor, amelyre a már konfirmált, illetve a hitvallástételre készülő fiatalokat vártuk a gyülekezetből, valamint a környező egyházközségekből. Az ifjúsági alkalom témájaként egy számtani feladatot állítottunk a

fiatalok elé: $1+1=3$. Ez a megoldás matematikailag nem helyes, és bizony sokan értetlenkedtek is felette, de az isteni matematika szerint mégis helyesnek bizonyul. A téma kapcsán arra igyekeztünk rávilágítani, hogy az egyházban, a gyülekezetben összeadódnak az „erők”, és ha Krisztusnak arra az ígéretére gondolunk, hogy ahol ketten, vagy hárman az Ő nevében együtt vannak, ott Ő is jelen van (Mt 18,20), s ha valóban számolunk az Ő jelenlétével, akkor már érhetővé válik, hogy $1+1$ az 3.

Két értékes kiállítást szerveztünk

A hitvallási különbségek ellenére is gyakorta előfordult, hogy zsidó és református az élet bizonyos területén összekapcsolódott. Ez a húszadik század derekán még inkább igaz volt, hiszen több református lelkipásztor nyújtott segítséget üldözött zsidók számára és próbált menteni személyeket, olykor egész családokat is.

A második világháború előtti zsidó közösség nagy részét a háború idején Királyhelmecekről is elvitték, és csak nagyon kis létszámban tértek haza. Ma a zsidótemető mellett már csak az egykori zsinagóga pusztuló épülete tanúskodik arról, hogy Királyhelmeceken – Bodroghöz sok más településéhez hasonlóan – volt zsidó közösség

Két kiállításnak köszönhetően zsidó és református, ez év szeptemberében, egy pár nap erejéig megint összekapcsolódott, amely kiállításokat részben vagy egészben a Királyhelmecei Református Egyházközség szervezett az egykori iskolaépületének felújított termeiben.

Magyarország Kassai Főkonzulátusa, Királyhelmece városával és a helyi református gyülekezettel karöltve szeptember 9-én nyitotta meg a Kelet-Közép Európa zsinagógái 1782-1944 című kiállítását. A megnyitón Pataky Károly, Királyhelmece polgármestere a helyi zsidóság életének alakulásáról szólt röviden. Molnár István, helyi lelkipásztor Isten iránti hálójának adott hangot azért, hogy a gyülekezet egykori iskolaépületének termei olyannyira megújultak, hogy fogadni tudta azt a kiállítást, amely a pusztulásra szánt, de minden emberi gonoszság ellenére is megújult kelet-közép európai zsinagógákat vonultatja fel. Ugyanakkor, Isten felé fordulásra, a saját felekezeti közösség megtalálására is figyelmeztette a jelenlévőket, hogy a következő generáció ne csak kiállítási tablók képeiről tudja, hogy az egykori templomokhoz keresztyén közösségek is tartoztak. Szesztay Ádám kassai magyar főkonzul a kiállítás rövid bemutatása után örömét fejezte ki, hogy a két felvidéki helyszínt követően Királyhelmecekre is eljutott a „zsinagóga-kiállítás”. Beszédében hangsúlyozta annak fontosságát is, hogy a pusztuló félben lévő helyi zsinagóga – zsidó közösség híján – a város tulajdonába kerüljön és elkezdődhessen annak felújítása. Pavol Sitar, a Kassai Zsidó Hitközség elnöke a régió zsidóságának történelméről, XX. századi hányattatott sorsáról, és az izraelita közösségek elnéptelenedéséről szólt a jelenlévőkhöz. A kiállítás megnyitót a helyi Művészeti Alapiskola diákjainak zongorajátéka, valamint Balla Viktória által vezényelt, Balla Sarolta által kísért gyerekkórus énekei színesítették.

A Vizsolyi Biblia 425 éve című kiállítás a Bodroghözi Kulturális Fesztivál programjai sorában került bemutatásra. A 2015. szeptember 18-án sorra került ünnepélyes megnyitón e sorok írójának köszöntése után, Varga Szabolcs orgonajátékkal, majd Bók Viktória Reményik Sándor: A fordító című versének elszavalásával vezette fel Millisits Máté előadását. A kiállítást összeállító művészettörténész előadásában a 425 éve magyar nyelven olvasható Biblia, és a későbbi korok fordításainak fontosságára hívta fel a figyelmet. E kiállítást is sokan megtekintették és remélni lehet, hogy vannak, akik talán e kiállításnak, az azon elhangzottaknak köszönhetően a Bibliára már nem csak régi korokból való könyvként tekintenek, hanem kézbe veszik, és „használati eszközzé”, zsinórmértékké válik életükben.

Molnár István

Van-e valaki, aki nem fél?

A félelem befészkelte magát mindennapi életünkbe, sőt ma már világalomra tör. Van-e olyan ember, aki ne félt volna már életében, ne ismerné a félelmet? Szerintem nincs. A félelem olyan, mint egy telhetetlen sárga szörny, aki bármikor kész lecsapni áldozataira. Parallax (*A félelem sárga erejét használó őrző, akit elvakított és hatalmába kerített a félelem, s bosszúból bolygókat pusztít el. „Zöld Lámpás” c. film*) sárga ereje először lebénít, cselekvésképtelenné tesz, majd elnyel mindent és mindenkit, aki csak útjába kerül. Ha félsz, nem gondolkodsz tisztán. Ha félsz, manipulálható vagy. Ha félsz, nem tudsz önállóan cselekedni. És mégis félünk. Félünk a holnaptól, helyzetektől, emberektől. Félünk a migránsoktól, a terroristáktól, az ismeretlenről, de akár még az ismerttől is. Hiszen félünk az iskolától, a matek (vagy más) felmérőtől, az érettségitől stb. A félelem, kisebb vagy nagyobb mértékben, ott van mindnyájunk életében. Hát tényleg nem lehet tőle szabadulni?! Valóban meg kellene vele tanulnunk élni? János apostol azt mondja: „...a félelem gyötrellemel jár ...” (1Jn 4,18b). De akkor hogyan lehetne tőle megszabadulni? Van-e valaki, aki nem félt? Aki akkor sem érzett félelmet, amikor valóban félelmetes helyzetben volt?

Három fiatal rabszolgafiút maga elé rendelt a király és halálosan megfenyegette őket. Ők azonban nem tették meg, amit a király parancsolt, sőt még ki is oktatták őt. Hova lett a félelem, amikor a három rabszolgafiú ellentmondott a királynak, és emelt fejvel besétált a tüzes kemencébe (Dán 3)? Hova lett a félelem, amikor Dániel az oroszlánok vermében éjszakázott (Dán 6)? Hova lett a félelem, amikor egy írástudatlan öreg halász kiállt Jeruzsálem főterére és prédikált (ApCsel 2,14–36)? Elűzetett! De ki űzte el? A szeretet! – „A szeretetben nincs félelem, mert a szeretet elűzi a félelmet” (1Jn 4,18a)!

Isten volt az, aki megmentette a három barátot a tüzes kemencébe, úgy hogy elküldte hozzájuk angyalát. Isten fogta be az oroszlánok száját, amikor Dániel a vermükben éjszakázott. Ők nem féltek, mert tudták, hogy szerető Istenünk van, aki hatalmasabb a mi emberi félelmeinknél is. Isten szeretetéből élt Péter is, aki egy egyszerű halász emberből apostol lett. Isten az Úr Jézusban ma is kínálja az Ő szeretetét. Azt a szeretetet, amely kiűzi a félelmeket, amely képes ma is életeteket átalakítani, és semmissé tenni önféltéseinket, félelmeinket. Akarsz-e félelmek nélkül élni? Ha igen, kapaszkodj bele te is Isten szeretetébe, kapaszkodj bele az Úr Jézus Krisztusba!

Van-e valaki, aki nem fél? Igen. Aki Istenben bíz!

Molnár Éva

www.refkoinonia.sk

A Királyhalmeci Református Egyházközség internetes oldala, amelyen folyamatosan lehet tájékozódni a gyülekezet életéről, tervezett, vagy éppen megvalósult alkalmairól, eseményekről. Fotók, információk, igehirdetések.

Meghívó

2015. november 12-én, 18:00 órai kezdettel sokakat foglalkoztató, a keresztyénységünket is érintő témában elhangzó előadásokra hívjuk az érdeklődőket. Az előadások magyarul lesznek a gyülekezeti otthonban (nagyobb érdeklődés esetén a templomban).

Youssef Fakhouri: *Keresztényüldözés a 21. században a Közel-Keleten*
Adonis Kassab: *A hit nemes harca Szíriában, a múlt és a jelen tükrében*

Jótekonysági adventi koncert orgonánkért

A múlt század elején egy Amerikába szakadt hazánkfi, ifj. Katocs János gyűjtést rendezett, és az összegyűlt támogatást hazaküldve hozták létre az ún. „orgona alapot”, amelybe továbbra is várták a felajánlásokat a gyülekezeti tagoktól. A közös összefogásnak és áldozatvállalásnak köszönhetően a királyhalmeci reformátusoknak is lett orgonájuk, amit a híres Angster József orgonaépítő mester pécsi vállalata készített el és adott át 1908-ban a gyülekezetnek. Száz éven keresztül működött az orgona, és a jegyzőkönyvek tanúsága szerint a villamosításon túl soha nem volt szükség nagyobb javításra. Egészen mostanáig.

Közel három éve néma a református templomunk orgonája. Sokaknak ez talán fel sem tűnik, hiszen a hangszeres énekkíséret megoldott, így azonban az orgona, mint az Isten dicsőítésére épült hangszer templomunknak csupán egy szép berendezési tárgyává vált. Orgonánknek korábban is voltak hibái, bizonyos regiszterek nem megfelelően, vagy egyáltalán nem működtek, de szinte az utolsó pillanatig használtuk. A hibákat látva korábban is felmerült a felújítás szükségessége, de annak magas költsége miatt, és a gyülekezetben mindig találva előbbrevaló feladatot, erre nem került sor.

Egy alapítvány templomunk orgonafelújítására pályázat útján 1600,- Euró összegű támogatást ajánlott fel, így az orgona megjavítása és istentiszteleti célokra történő ismételt használata megvalósíthatónak, reális célnak tűnik. Az orgona felújítása költséges, hiszen évtizedeken keresztül elmaradt munkálatokat kell elvégezni, bizonyos elhasználódott elemeket ki kell cserélni, illetve az orgona levegőellátását biztosító motor cseréjét is el kell végezni. Szakembertől kapott árajánlat szerint ez nyilvánvalóan meghaladja az e célra kapott támogatás összegét.

Az orgona felújításának céljára jótekonysági adventi koncertet szervez az egyházközség, amelyen a Királyhalmeci Művészeti Alapiskola diákjai és tanárai fognak fellépni. **A koncertre december 11-én (pénteki nap), 17:00 órai kezdéssel a királyhalmeci református templomban kerül sor.** A jótekonysági adventi koncertre a belépés ingyenes, de a helyszínen lesz lehetőség perselyadománnyal hozzájárulni az orgona felújításához, javításához. Szeretettel várunk minden érdeklődő, zeneszerető, vagy éppen segíteni szándékozó személyt e koncertre felekezeti hovatartozástól függetlenül.

Királyhalmeci Szövetség

A királyhalmeci és a pólján-szolnocsikai református gyülekezetek lapja.

E szám a Koinonia n. f. támogatásával jelent meg.

A Lelkészi Hivatal címe: Templom sor 13, 077 01 Királyhalmec

Tel.: 056/ 63 219 72

E-mail: info@refkoinonia.sk

<http://www.refkoinonia.sk>

Kéziratokat, javaslatokat szeretettel várunk, a szerkesztés jogát fenntartjuk!
